

POPULAIRE TELEVISIESERIE OVERTUIGEND BEWERKT TOT MUSICAL

Een hiphopmusical over ‘wat ons land groot maakt: tolerantie en diversiteit’, met Charlotte van Bourbon, Beyoncé-danspasjes en een transgender in de rol van Willem van Oranje. *Brugklas de musical* eindigt in een hilarische, tien minuten durende slotscène. De musical in de musical is een vrolijke uitwerking van het eerste uur, waarin zeker voor negenjarigen lastige onderwerpen als genderdysforie en vooral identiteit centraal staan.

Brugklas is al zeven televisieseizoenen razend populaire televisie en werd al eerder bewerkt voor de bioscoop, eveneens met groot succes. Een succesvolle musicalbewerking lag voor de hand, zeker met medewerking van zowel huidige als populaire oud-castleden. En wat ligt dan meer voor de hand om, net als in de musicalversie van de filmserie *High School Musical*, deze brugklas ook een musical te laten maken.

Maar dat is dus al gedaan en een succesvolle hiphopmusical kennen we ook al, hoe voeg je daar nog iets aan toe zonder in herhaling te vervallen? Door juist alle voor iedereen herkenbare elementen in te zetten voor wat je werkelijk wilt vertellen. En door en passant de spot te drijven met de commerciële musical met een vaak onnavolgbare en tamelijk ongeloofwaardige en vooral rolbevestigende verhalen. *Annie* will never be the same.

Die kritische rol wordt gespeeld door Jamie (Claire Veldkamp). Zij vindt musicals maar oppervlakkig en hekelt het gebrek aan historische kennis waarmee haar klasgenoten beginnen aan een musical over Willem van Oranje. Haar personage krijgt een extra laag doordat zij zich zo ook afzet tegen haar vader, de schooldirecteur die we niet te zien krijgen maar alleen horen. En zonder dat iemand het weet, beheert zij ook de roddelapp waarmee zij iedereen tegen elkaar uit kan spelen.

Die anderen zijn de idealistische, maar naïeve Emma (Belle Zimmerman), de nogal traditionele Max (Niek Rozen), de ambitieuze maar aanvankelijk conflict vermijdende Selma (May Hollerman) en nieuwkomer Bram (Jary Sluiter). Hij is de verpersoonlijking van het openingslied, want bewandelt op meerdere vlakken ‘de brug tussen wie je wordt en wie je was’.

Emma kent zijn geheim en gaat aanvankelijk het gesprek daarover uit de weg, maar als die gesprekken er toch komen, behoren ze tot de emotionele hoogtepunten van de voorstelling. Mooi is hoe Bram na een eerste toenadering daarbij ook fel uithaalt: ‘Waarom begin iedereen altijd over de medische dingen?’

Het is knap hoe in de teksten van Daniël Cohen Brams persoonlijke worsteling en het oordeel van de buitenwereld spiegelen in het overdreven machogedrag van Max, het gebrek aan sterke vrouwenrollen in musical en de misvatting ‘vrouwen schrijven nu eenmaal geen geschiedenis’.

Het loopt uiteindelijk allemaal wel erg gemakkelijk goed af en er zijn nog veel meer nuances, maar deze voorstelling is relevanter dan welk Forum-geschiedenislesje op Youtube ook.

Het decor is daarbij eenvoudig gehouden, de muziek van Fons Merkies is vaak uitbundig, maar staat altijd in dienst van het verhaal, met terugkerende passages waarin de gezongen tekst onderbroken wordt om de vaart in de voorstelling te houden. Zelfs een ballad met de zoetsappige regels ‘Ik zie de aarde door een roze bril nu ik kan zijn wie ik wil’ verandert hier al snel in een strijdlied.

‘Hoe maak je een oud verhaal modern? Door muziek!’ vertelt Max zelfverzekerd aan het begin. *Brugklas de musical* voegt daar in de sterke persoonsregie van Anne de Blok een nieuwe dimensie aan toe door meerdere oude verhalen van een nieuwe laag te voorzien. De overbekende verhaal- en musicalvorm is hier geen doel, maar middel.

Teleurstellend blijft het gegeven dat geluidstechnici menen dat voor een familiemusical het geluid ingesteld moet worden op standje oorverdovend. De akoestiek van menig theater is net als die van het Wilminktheater uitstekend, samenzang reduceren tot een geluidsbrij vol vervorming doet daar alleen maar afbreuk aan, terwijl juist de meer verstilde momenten ook hier de meeste indruk maken.